

Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość

► **B****DYREKTYWA RADY 96/26/WE**

z dnia 29 kwietnia 1996 r.

w sprawie dostępu do zawodu przewoźnika drogowego transportu rzeczy i przewoźnika drogowego transportu osób oraz wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji, mająca na celu ułatwienie tym przewoźnikom korzystania z prawa swobody przedsiębiorczości w dziedzinie transportu krajowego i międzynarodowego

(Dz.U. L 124 z 23.5.1996, str. 1)

zmieniona przez:

Dziennik Urzędowy

		nr	strona	data
► <u>M1</u>	Dyrektywa Rady 98/76/WE z dnia 1 października 1998 r.	L 277	17	14.10.1998
► <u>M2</u>	Dyrektywa Rady 2004/66/WE, z dnia 26 kwietnia 2004 r.	L 168	35	1.5.2004
► <u>M3</u>	Dyrektywa Rady 2006/103/WE z dnia 20 listopada 2006 r.	L 363	344	20.12.2006

zmieniona przez:

► <u>A1</u>	Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej	L 236	33	23.9.2003
► <u>A2</u>	Akt przystąpienia Bułgarii i Rumunii	L 157	203	21.6.2005

DYREKTYWA RADY 96/26/WE

z dnia 29 kwietnia 1996 r.

w sprawie dostępu do zawodu przewoźnika drogowego transportu rzeczy i przewoźnika drogowego transportu osób oraz wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji, mająca na celu ułatwienie tym przewoźnikom korzystania z prawa swobody przedsiębiorczości w dziedzinie transportu krajowego i międzynarodowego

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 75,

uwzględniając wniosek Komisji (1),

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego (2),

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 189c Traktatu (3),

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa Rady 74/561/EWG z dnia 12 listopada 1974 r. w sprawie dostępu do zawodu przewoźnika drogowego transportu rzeczy w zakresie krajowych i międzynarodowych operacji transportowych (4), dyrektywa Rady 74/562/EWG z dnia 12 listopada 1974 r. w sprawie dostępu do zawodu przewoźnika drogowego transportu osób w zakresie krajowych i międzynarodowych operacji transportowych (5) oraz dyrektywa Rady 77/796/EWG z dnia 12 grudnia 1977 r. w sprawie wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji przewoźników drogowego transportu rzeczy oraz przewoźników drogowego transportu osób, uwzględniająca środki mające na celu skuteczne wsparcie takich przewoźników w wykonywaniu przez nich prawa swobody przedsiębiorczości (6), były w sposób zasadniczy wielokrotnie zmieniane; dla celów jasności i racjonalności należy te dyrektywy zebrać w jednym tekście;

organizacja rynku transportowego jest jednym z podstawowych elementów wprowadzanej w życie wspólnej polityki transportowej, przewidzianej w Traktacie;

podjęcie środków, mających na celu koordynację warunków dostępu do zawodu przewoźnika drogowego transportu rzeczy i przewoźnika drogowego transportu osób (zwanym dalej „przewoźnikiem drogowym”) sprzyjać będzie skutecznemu wykonywaniu prawa przedsiębiorczości przez tych przewoźników;

(1) Dz.U. C 286 z 14.11.1990, str. 4 oraz zmiana przekazana w dniu 16 grudnia 1993 r.

(2) Dz.U. C 339 z 31.12.1991, str. 5 oraz Dz.U. C 295 z 22.10.1994, str. 30.

(3) Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 1991 r. (Dz.U. C 13 z 20.1.1992, str. 443) oraz z dnia 20 kwietnia 1994 r. (Dz.U. C 128 z 9.5.1994, str. 136), wspólne stanowisko Rady z dnia 8 grudnia 1995 r. (Dz.U. C 356 z 30.12.1995, str. 1) oraz decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 marca 1996 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

(4) Dz.U. L 308 z 19.11.1974, str. 18. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (EWG) nr 3572/90 (Dz.U. L 353 z 17.12.1990, str. 12).

(5) Dz.U. L 308 z 19.11.1974, str. 23. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (EWG) nr 3572/90 (Dz.U. L 353 z 17.12.1990, str. 12).

(6) Dz.U. L 334 z 24.12.1977, str. 37. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 89/438/EWG (Dz.U. L 212 z 22.7.1989, str. 101). Sprostowanie, Dz.U. L 298 z 17.10.1989, str. 31.

▼ B

niezbędne jest wprowadzenie wspólnych zasad dostępu do zawodu przewoźnika drogowego w transporcie krajowym i międzynarodowym, w celu zapewnienia lepszych kwalifikacji takich przewoźników drogowych, co przyczyni się do racjonalizacji rynku, poprawy jakości świadczonych usług w interesie użytkowników, przewoźników i całej gospodarki, a także do zwiększenia bezpieczeństwa drogowego;

zasady dostępu do zawodu przewoźnika drogowego powinny obejmować: nieposzlakowaną opinię, zdolność finansową i kwalifikacje zawodowe przewoźników;

nie jest niezbędne włączenie do tych wspólnych zasad niektórych rodzajów transportu o ograniczonym znaczeniu gospodarczym;

od dnia 1 stycznia 1993 r. dostęp do rynku transgranicznego drogowego transportu rzeczy jest regulowany systemem zezwoleń Wspólnoty, wydawanych na podstawie kryteriów jakościowych;

w zakresie wymogu nieposzlakowanej opinii niezbędne jest, w celu skutecznej reorganizacji rynku, ujednoczenie procedury dostępu do wykonywania zawodu przewoźnika drogowego, przy czym wnioskodawca nie może być karany za ciężkie przestępstwa kryminalne, włączając przestępstwa gospodarcze, nie może być uznany za niezdolnego do wykonywania zawodu i musi spełniać wymagania określone przepisami dotyczącymi zawodu przewoźnika drogowego;

w odniesieniu do wymogu odpowiedniej zdolności finansowej niezbędne jest, w szczególności w celu zapewnienia równego traktowania przedsiębiorstw w różnych Państwach Członkowskich, ustanowienie niektórych kryteriów, które muszą spełniać przewoźnicy drogowi;

w zakresie wymogu nieposzlakowanej opinii i zdolności finansowej, odpowiednie byłoby uznawanie właściwych dokumentów, wydawanych przez właściwe władze w kraju pochodzenia przewoźnika drogowego lub kraju przybycia jako wystarczający dowód umożliwiający dostęp do danej działalności w przyjmującym Państwie Członkowskim;

odnośnie wymogu kwalifikacji zawodowych, zalecane jest zastrzeżenie sprawdzenia kwalifikacji wnioskodawcy na przewoźnika drogowego poprzez przeprowadzenie egzaminu pisemnego, przy czym Państwa Członkowskie mogą zwolnić wnioskodawcę z takiego egzaminu, jeśli wykaże się on wystarczającym doświadczeniem praktycznym;

w zakresie kwalifikacji zawodowych, świadectwa wydawane zgodnie z przepisami Wspólnoty, regulującymi dostęp do zawodu przewoźnika drogowego, muszą być uznawane jako wystarczający dowód przez przyjmujące Państwo Członkowskie;

należy przyjąć przepisy dotyczące systemu wzajemnej pomocy między Państwami Członkowskimi w celu zastosowania niniejszej dyrektywy;

niniejsza dyrektywa nie może naruszać obowiązków Państw Członkowskich, dotyczących terminów wprowadzenia w życie lub stosowania dyrektyw przedstawionych w załączniku II część B,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

TYTUŁ I**Dostęp do zawodu przewoźnika drogowego***Artykuł 1*

1. Dostęp do zawodu przewoźnika drogowego transportu rzeczy i przewoźnika drogowego transportu osób regulowany jest prze-

▼ B

pisami przyjętymi przez Państwa Członkowskie zgodnie ze wspólnymi zasadami zawartymi w niniejszej dyrektywie.

2. Do celów niniejszej dyrektywy:

▼ M1

- „zawód przewoźnika drogowego transportu rzeczy”
 - oznacza działalność każdego przedsiębiorstwa odpłatnie dokonującego transportu rzeczy dla osób trzecich środkami takimi, jak samodzielny pojazd silnikowy lub zespół pojazdów,

▼ B

- „zawód przewoźnika drogowego transportu osób”
 - oznacza działalność każdego przedsiębiorstwa użytkującego pojazdy silnikowe o odpowiedniej konstrukcji i wyposażeniu oraz przeznaczone do przewozu ponad dziewięciu osób, łącznie z kierowcą, działalność przedsiębiorstwa organizującego osobowe usługi transportowe publicznie dostępne lub dostępne dla pewnych grup osób w zamian za opłatę poniesioną przez osobę transportowaną lub przez organizatora transportu,
- „przedsiębiorstwo”
 - oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, nastawioną na osiągnięcie zysku lub nie, stowarzyszenie lub grupę osób bez osobowości prawnej, nastawioną na osiągnięcie zysku lub nie, lub jakikolwiek organ władzy publicznej, posiadający własną osobowość prawną lub uzależniony od władzy, która taką osobowość posiada,

▼ M1

- „normalne miejsce zamieszkania”
 - oznacza miejsce, w którym dana osoba stale przebywa, to znaczy w okresie przynajmniej 185 dni w każdym roku kalendarzowym, z powodu więzi osobistych i zawodowych lub, w przypadku osoby nieposiadającej więzi zawodowych, z powodu więzi osobistych świadczących o bliskim związku między tą osobą a jej normalnym miejscem zamieszkania.

Jednakże za normalne miejsce zamieszkania osoby posiadającej więzi zawodowe w innym miejscu niż więzi osobiste i która w konsekwencji przemieszcza się w różne miejsca położone w dwóch lub więcej Państwach Członkowskich, uważa się miejsce, z którym łączy ją więzi osobiste, pod warunkiem że osoba ta regularnie do tego miejsca powraca. Ten ostatni warunek nie będzie wymagany w przypadku, gdy dana osoba zamieszkuje w Państwie Członkowskim w celu wykonywania pracy przez czas określony. Uczęszczanie na uniwersytet lub do szkoły nie oznacza zmiany miejsca zamieszkania.

▼ B*Artykuł 2***▼ M1**

1. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do przedsiębiorstw wykonujących działalność przewoźnika drogowego transportu rzeczy pojazdami silnikowymi lub zespołami pojazdów o maksymalnej dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 3,5 tony. Jednakże Państwa Członkowskie mogą obniżyć ten limit dla wszystkich lub wybranych kategorii transportu.

▼ B

2. ► **M1** a) ◀ Państwa Członkowskie, po konsultacji z Komisją, uprawnione są do zwalniania ze stosowania wszystkich lub części przepisów niniejszej dyrektywy przedsiębiorstw zajmujących się transportem drogowym rzeczy, które działają wyłącznie na krajowym rynku trans-

▼ B

portowym oraz mające jedynie niewielki wpływ na ten rynek z uwagi na:

- rodzaj przewożonych rzeczy, lub
- niewielką odległość.

W przypadku nieprzewidzianych okoliczności, Państwa Członkowskie mogą udzielić tymczasowego zwolnienia do zakończenia konsultacji z Komisją.

▼ M1

- b) W przypadku przedsiębiorstw wykonujących działalność przewoźnika drogowego transportu rzeczy za pomocą pojazdów o maksymalnej dopuszczalnej masie całkowitej pomiędzy 3,5 a 6 ton, Państwa Członkowskie, po powiadomieniu Komisji, mogą wyłączyć ze stosowania całej lub części niniejszej dyrektywy przedsiębiorstwa zajmujące się wykonywaniem wyłącznie transportu lokalnego i mające niewielki wpływ na rynek transportowy z powodu prowadzenia działalności transportowej na krótkich dystansach.

▼ B

3. Państwa Członkowskie, po konsultacji z Komisją, uprawnione są do zwalniania ze stosowania wszystkich lub części przepisów niniejszej dyrektywy przedsiębiorstw zajmujących się jedynie usługami drogowego transportu osób do celów niekomercyjnych lub o działalności podstawowej innej niż przewoźnik drogowego transportu osób wówczas, gdy ich operacje transportowe mają jedynie niewielki wpływ na rynek transportowy.

Artykuł 3

1. Przedsiębiorstwa zainteresowane wykonywaniem działalności przewoźnika drogowego powinny:

- a) posiadać nieposzlakowaną opinię;
- b) posiadać odpowiednią zdolność finansową;
- c) posiadać wymagane kwalifikacje zawodowe.

Jeśli wnioskodawca jest osobą fizyczną i nie spełnia wymogu z lit. c), właściwe władze mogą zezwolić na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego pod warunkiem, że wskaże on wymienionym władzom inną osobę, spełniającą warunki z lit. a) i c), która w sposób ciągły i skuteczny zarządzać będzie operacjami transportowymi przedsiębiorstwa.

Jeśli wnioskodawca nie jest osobą fizyczną:

- warunek przewidziany w lit. a) musi być spełniony przez osobę lub osoby, które w sposób ciągły i skuteczny zarządzać będą operacjami transportowymi przedsiębiorstwa. Państwa Członkowskie mogą zażądać, aby również inne osoby w przedsiębiorstwie spełniały ten warunek,
- warunek przewidziany w lit. c) musi być spełniony przez osobę lub osoby, określone w tiret pierwszym.

2. Państwa Członkowskie określają warunki, które muszą być spełnione przez przedsiębiorstwa utworzone na ich terytoriach, aby spełniony został wymóg nieposzlakowanej opinii.

Do ich obowiązków należy zdecydowanie o tym, że warunek ten nie jest spełniany lub przestał być spełniany, jeśli osoba fizyczna lub osoby, od których oczekuje się spełnienia tego warunku na mocy ust. 1:

- a) zostały skazane za popełnienie ciężkich przestępstw kryminalnych, włączając w to przestępstwa gospodarcze;

▼ B

- b) zostały uznane za niezdolne do wykonywania zawodu przewoźnika drogowego na podstawie któregokolwiek z obowiązujących przepisów prawnych;

▼ M1

- c) zostały skazane za popełnienie ciężkich przestępstw przeciwko obowiązującym przepisom dotyczącym:

- płac i warunków zatrudnienia w zawodzie, lub
- transportu drogowego rzeczy i, w zależności od przypadku, osób, w szczególności przepisom dotyczącym czasu pracy i wypoczynku kierowców, masy i rozmiarów pojazdów handlowych, bezpieczeństwa drogowego i bezpieczeństwa pojazdów, ochrony środowiska naturalnego oraz innym przepisom związanym z odpowiedzialnością zawodową.

▼ B

W przypadkach określonych w lit. a) — c), warunek nieposzlakowanej opinii pozostaje niespełniony aż do czasu rehabilitacji lub innych działań przynoszących równoważny skutek, odpowiednio do właściwych przepisów krajowych.

3. a) Odpowiednia zdolność finansowa oznacza dostęp do wystarczających zasobów zapewniających właściwe uruchomienie przedsiębiorstwa i właściwe administrowanie nim;
- b) do celów oceny zdolności finansowej właściwe władze biorą pod uwagę: rozliczenia roczne przedsiębiorstwa, jeśli takie istnieją; dostępne fundusze, łącznie z gotówką w banku, kredyt przejściowy oraz przyznany limit kredytowy, wszelkie aktywa, włączając w to nieruchomości, które są dostępne dla zapewnienia zabezpieczenia przedsiębiorstwa; koszty, włączając w to koszty zakupów lub zaliczek na pojazdy, nieruchomości, zakład, wyposażenie i kapitał obrotowy;

▼ M1

- c) Przedsiębiorstwo musi dysponować kapitałem i rezerwą o wartości co najmniej 9 000 EUR, gdy użytkuje tylko jeden pojazd i co najmniej 5 000 EUR za każdy dodatkowy pojazd.

Do celów niniejszej dyrektywy wartość euro w walutach krajowych, które nie uczestniczą w trzecim etapie unii walutowej, będzie ustalana co pięć lat. Stosowane będą stawki z pierwszego dnia roboczego października opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*. Stawki stają się skuteczne od dnia 1 stycznia następnego roku kalendarzowego.

- d) Do celów lit. a)–c), właściwe władze mogą przyjąć lub zażądać dowodu, potwierdzenia lub zapewnienia wydanego przez bank lub inną odpowiednio uznawaną instytucję. Takie potwierdzenie lub zapewnienie może być udzielone w formie gwarancji bankowej, w postaci zastawu lub zabezpieczenia albo w innej podobnej formie.

▼ B

- e) litery b), c) i d) stosuje się jedynie do przedsiębiorstw uprawnionych do prowadzenia działalności przewoźnika drogowego w Państwie Członkowskim, na mocy przepisów krajowych, począwszy od dnia 1 stycznia 1990 r.

▼ M1

4. a) Wymóg kwalifikacji zawodowych oznacza posiadanie wiedzy odpowiadającej poziomowi kształcenia określonego w załączniku I, w zakresie dziedzin w nim wymienionych. Wymóg obejmuje obowiązkowy egzamin pisemny, który może być uzupełniony egzaminem ustnym zorganizowanym przez władze lub organ wyznaczony w tym celu przez

▼ M1

Państwo Członkowskie, w formie określonej w załączniku I.

- b) Państwa Członkowskie mogą zwolnić z przystąpienia do egzaminu wnioskodawców, którzy dostarczą dowód posiadania pięcioletniego doświadczenia zawodowego na stanowisku kierowniczym w przedsiębiorstwie transportowym, pod warunkiem, że tacy wnioskodawcy przystąpią do testu, którego wymagania ustalą Państwa Członkowskie zgodnie z załącznikiem I.
- c) Państwa Członkowskie mogą zwolnić osoby posiadające niektóre dyplomy wyższego stopnia lub dyplomy techniczne, potwierdzające gruntowną wiedzę z zakresu zagadnień wymienionych w załączniku I, z obowiązku przystąpienia do egzaminu w zakresie dziedzin objętych dyplomami.
- d) Świadectwo wydane przez władze lub organ, określone w lit. a), wydaje się jako dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji zawodowych. Świadectwa sporządza się zgodnie ze wzorem świadectwa określonym w załączniku Ia.
- e) W odniesieniu do wnioskodawców, którzy zamierzają w sposób nieprzerwany i skuteczny kierować przedsiębiorstwami prowadzącymi działalność wyłącznie w transporcie krajowym, Państwa Członkowskie mogą zastrzec, że zakres wiedzy branżowej pod uwagę w celu uzyskania kwalifikacji zawodowych będzie obejmował jedynie dziedziny związane z transportem krajowym. W tym przypadku świadectwo kwalifikacji zawodowych, którego wzór stanowi załącznik Ia do niniejszej dyrektywy, potwierdza, że jego posiadacz posiada kwalifikacje do nieprzerwanego i skutecznego kierowania przedsiębiorstwami prowadzącymi działalność transportową wyłącznie na obszarze Państwa Członkowskiego, które wydało świadectwo.
- f) Po konsultacji z Komisją Państwo Członkowskie może żądać, aby każda osoba fizyczna posiadająca świadectwo kwalifikacji zawodowych wydane przez właściwe władze w innym Państwie Członkowskim po dniu 1 października 1999 r., kiedy osoba ta miała normalne miejsce zamieszkania w pierwszym Państwie Członkowskim, zdała dodatkowy egzamin zorganizowany przez władze lub organ wyznaczony w tym celu przez pierwsze Państwo Członkowskie. Dodatkowy egzamin obejmuje sprawdzenie specjalistycznej wiedzy z zakresu krajowych aspektów zawodu przewoźnika drogowego transportu rzeczy w pierwszym Państwie Członkowskim.

Przepisy niniejsze stosuje się przez okres trzech lat od dnia 1 października 1999 r. Rada, stanowiąc na wniosek Komisji zgodnie z postanowieniami Traktatu, może przedłużyć ten okres maksymalnie do lat pięciu. Przepisy te stosuje się wyłącznie do osób fizycznych, które, posiadając już świadectwa potwierdzające kwalifikacje zawodowe wydane zgodnie z warunkami określonymi w akapicie pierwszym, nie otrzymały jeszcze takiego świadectwa wydanego w Państwie Członkowskim.

▼ B*Artykuł 4*

Państwa Członkowskie określają okoliczności, w jakich przedsiębiorstwo transportowe może, bez względu na art. 3 ust. 1, działać tymczasowo maksymalnie przez okres jednego roku z z możliwością przedłużenia maksymalnie do sześciu miesięcy, w ściśle uzasadnionych przypadkach, w przypadku śmierci lub fizycznej czy też prawnej

▼B

niezdolności osoby fizycznej wykonującej zawód przewoźnika drogowego lub osoby fizycznej, która spełnia wymogi art. 3 ust. 1 lit. a) i c).

Właściwe władze w Państwach Członkowskich mogą, w drodze wyjątku i w pewnych szczególnych przypadkach, w pełni zezwolić osobie niespełniającej wymogu kwalifikacji zawodowych określonego w art. 3 ust. 1 lit. c), na prowadzenie przedsiębiorstwa transportowego pod warunkiem, że taka osoba posiada co najmniej trzyletnie praktyczne doświadczenie w codziennym zarządzaniu przedsiębiorstwem.

Artykuł 5

1. Przedsiębiorstwa przedstawiające dowód, że przed:

- dniem 1 stycznia 1978 r. w przypadku Belgii, Danii, Francji, Niderlandów, Irlandii, Luksemburga, Niemiec, Włoch i Zjednoczonego Królestwa,
- dniem 1 stycznia 1984 r. w przypadku Grecji,
- dniem 1 stycznia 1986 r. w przypadku Hiszpanii i Portugalii,
- dniem 3 października 1989 r. w przypadku terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej,

▼M1

- dniem 1 stycznia 1995 r. dla Austrii, Finlandii i Szwecji,

▼B

na mocy krajowych przepisów w danym Państwie Członkowskim otrzymały zezwolenie na działalność, odpowiednio, przewoźnika drogowego transportu rzeczy lub osób w zakresie transportu krajowego i/lub międzynarodowego, są zwolnione z wymogu dostarczenia dowodu na to, że spełniają warunki określone w art. 3.

2. Jednakże te osoby fizyczne, które:

- po dniu 31 grudnia 1974 r. i przed dniem 1 stycznia 1978 r. w przypadku Belgii, Danii, Francji, Niderlandów, Irlandii, Luksemburga, Niemiec, Włoch i Zjednoczonego Królestwa,
- po dniu 31 grudnia 1980 r. i przed dniem 1 stycznia 1984 r. w przypadku Grecji,
- po dniu 31 grudnia 1982 r. i przed dniem 1 stycznia 1986 r. w przypadku Hiszpanii i Portugalii,
- po dniu 2 października 1989 r. i przed dniem 1 stycznia 1992 r. w przypadku terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej,

▼M1

- po dniu 31 grudnia 1994 r. i przed dniem 1 stycznia 1997 r. dla Austrii, Finlandii i Szwecji,

▼B

oraz które:

- otrzymały zezwolenie na prowadzenie działalności odpowiednio przewoźnika drogowego transportu rzeczy lub osób bez dostarczenia dowodów o ich kwalifikacjach zawodowych wymaganych przepisami krajowymi, lub
- zostały wyznaczone do skutecznego i ciągłego zarządzania operacjami transportowymi przedsiębiorstwa,

muszą spełniać warunek kwalifikacji zawodowych określone w art. 3 ust. 4 przed:

▼B

- dniem 1 stycznia 1980 r. w przypadku Belgii, Danii, Francji, Niderlandów, Irlandii, Luksemburga, Niemiec, Włoch i Zjednoczonego Królestwa,
- dniem 1 stycznia 1986 r. w przypadku Grecji,
- dniem 1 stycznia 1988 r. w przypadku Hiszpanii i Portugalii,
- dniem 1 lipca 1992 r. w przypadku terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej,

▼M1

- dniem 1 stycznia 1997 r. dla Austrii, Finlandii i Szwecji.

▼B

Ten sam wymóg stosuje się w przypadku wymienionym w art. 3 ust. 1 akapicie trzecim.

▼M1

3. a) Wszystkie przedsiębiorstwa, które otrzymały zezwolenie na prowadzenie działalności w charakterze przewoźnika transportu drogowego przed dniem 1 października 1999 r., dostosują się, w odniesieniu do wykorzystywanych na ten dzień flot pojazdów, do przepisów art. 3 ust. 3 nie później niż do dnia 1 października 2001 r.

Przedsiębiorstwa te jednakże przestrzegają warunków określonych w art. 3 ust. 3 w odniesieniu do jakiegokolwiek zwiększania stanu flot pojazdów mającego miejsce po dniu 1 października 1999 r.

- b) Przedsiębiorstwa wykonujące działalność przewoźnika drogowego transportu rzeczy przed dniem 1 października 1999 r., użytkujące pojazdy o maksymalnej dopuszczalnej masie całkowitej pomiędzy 3,5 a 6 ton, spełnią warunki określone w art. 3 ust. 3 nie później niż do dnia 1 października 2001 r.

▼B*Artykuł 6*

1. Decyzje podejmowane przez właściwe władze Państw Członkowskich zgodnie ze środkami podjętymi na podstawie niniejszej dyrektywy i powodujące odrzucenie wniosku o dopuszczenie do zawodu przewoźnika transportu drogowego powinny określić podstawy, na jakich się opierają.

▼M1

Państwa Członkowskie zapewniają, że regularnie, co najmniej raz na pięć lat, właściwe władze skontrolują, czy przedsiębiorstwa nadal spełniają wymogi nieposzlakowanej opinii, zdolności finansowej i kwalifikacji zawodowych.

Jeżeli kontrola ujawni niespełnienie wymagań zdolności finansowej, w przypadku, gdy inne okoliczności sytuacji ekonomicznej przedsiębiorstwa dają podstawy do przypuszczeń, że będzie ono w najbliższej przewidywalnej przyszłości, na podstawie planu finansowego, ponownie w sposób nieprzerwany spełniać te wymogi, władze mogą przyznać dodatkowy termin nieprzekraczający jednego roku.

▼B

2. Państwa Członkowskie zapewniają, aby właściwe władze wycofały zezwolenie na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, jeśli stwierdzą, że warunki z art. 3 ust. 1 lit. a), b) lub c) przestały być spełniane. Jednakże w tym przypadku powinien zostać wyznaczony odpowiedni czas na mianowanie zastępcy.

3. W odniesieniu do decyzji, określonych w ust. 1 i 2, obowiązkiem Państw Członkowskich jest zapewnienie, aby przedsiębiorstwa objęte

▼B

niniejszą dyrektywą były zdolne do obrony swych interesów przy pomocy odpowiednich środków.

Artykuł 7

►**M1** 1. W przypadku, gdy przestępstwa przeciwko przepisom ◀ regulującym transport drogowy lub osobowy, gdzie stosowne, zostały popełnione przez przewoźników nie mających stałej siedziby w danym Państwie Członkowskim, i mogłoby to prowadzić do wycofania zezwolenia wykonywania zawodu przewoźnika drogowego, Państwa Członkowskie dostarczą Państwu Członkowskiemu, w którym przewoźnik drogowy ma zarejestrowaną działalność gospodarczą, wszelkich informacji będących w ich posiadaniu dotyczących przestępstw i nałożonych przez nie kar.

▼M1

▼B

►**M1** 2. ◀ Państwa Członkowskie będą udzielać sobie nawzajem pomocy w celu zastosowania niniejszej dyrektywy.

TYTUŁ II

Wzajemne uznawanie dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji*Artykuł 8*

1. Państwa Członkowskie, w odniesieniu do działalności określonej w niniejszej dyrektywie, podejmą środki określone w niniejszej dyrektywie i dotyczące podejmowanej i prowadzonej na ich terytoriach działalności osób fizycznych i przedsiębiorstw wymienionych w tytule I programu ogólnego w celu zniesienia ograniczeń prawa przedsiębiorczości ⁽¹⁾.

2. Bez uszczerbku dla ust. 3 i 4, przyjmujące Państwo Członkowskie, w celu dopuszczenia do zawodu przewoźnika drogowego, zaakceptuje, jako wystarczający dowód spełnienia wymogów nieposzlakowanej opinii ►**M1** _____ ◀, wyciąg sądowy lub podobny dokument wydany przez właściwe władze sądowe lub administracyjne w kraju pochodzenia lub kraju przybycia przewoźnika drogowego.

3. Jeśli przyjmujące Państwo Członkowskie nakłada na swoich własnych obywateli określone wymogi dotyczące nieposzlakowanej opinii, a dowody na spełnianie tego warunku nie mogą być uzyskane z dokumentów, określonych w ust. 2, Państwo to przyjmie, jako wystarczający dowód w odniesieniu do obywateli innych Państw Członkowskich, świadectwo wydane przez właściwe władze sądowe lub administracyjne w kraju pochodzenia lub przybycia, stwierdzające, że odnośne warunki zostały spełnione. Świadectwa takie dotyczyć będą jedynie konkretnych faktów, uznanych przez kraj przyjmujący.

4. W przypadku, gdy kraj pochodzenia lub przybycia obywatela innego Państwa Członkowskiego nie wyda wymaganego zgodnie z ust. 2 i 3 dokumentu, dokument taki może być zastąpiony oświadczeniem pod przysięgą lub uroczystą deklaracją złożoną przez osobę, o której mowa, odpowiednio przed właściwymi władzami sądowymi lub administracyjnymi, lub, gdzie stosowne, przed notariuszem w kraju pochodzenia lub przybycia tej osoby; władze lub notariusz, o których mowa, powinny wydać świadectwo potwierdzające autentyczność

⁽¹⁾ Dz.U. 2 z 15.1.1962, str. 36/62.

▼ B

oświadczenia pod przysięgą lub uroczystej deklaracji.

► **M1** ————— ◀

5. Dokumenty wydane zgodnie z ust. 2 i 3 nie będą akceptowane, jeśli przedstawione zostaną w terminie późniejszym niż trzy miesiące od daty ich wydania. Warunek ten ma zastosowanie się również do oświadczeń i deklaracji złożonych zgodnie z ust. 4.

Artykuł 9

1. Jeśli w przyjmującym Państwie Członkowskim wymagane jest świadectwo, będące dowodem zdolności finansowej, Państwo to jako równoważne świadectwo wydane na jego własnym terytorium uznawać będzie analogiczne świadectwo wydane przez banki w kraju pochodzenia lub przybycia obywatela innego Państwa Członkowskiego lub wydane przez inne wyznaczone przez ten kraj organy finansowe.

2. Jeśli Państwo Członkowskie nakłada na swoich obywateli wymagania w zakresie zdolności finansowej i jeśli dowody, że takie wymogi są spełniane nie mogą być uzyskane na podstawie dokumentu, określonego w ust. 1, państwo to zaakceptuje jako wystarczający dowód w odniesieniu do obywateli innych Państw Członkowskich świadectwo wydane przez właściwe władze administracyjne w kraju pochodzenia lub przybycia obywatela innego Państwa Członkowskiego, stwierdzające, że warunki, o których mowa, zostały spełnione. Świadectwo takie dotyczyć będzie jedynie faktów uznanych przez przyjmujący kraj za istotne.

Artykuł 10

1. Od dnia 1 stycznia 1990 r. Państwa Członkowskie uznawać będą jako wystarczający dowód w zakresie kwalifikacji zawodowych świadectwa, określone w art. 3 ust. 4 akapit czwarty, które są wydawane przez inne Państwo Członkowskie.

2. Odnośnie przedsiębiorstw, które otrzymały zezwolenie na prowadzenie działalności w zawodzie przewoźnika drogowego transportu rzeczy lub przewoźnika drogowego transportu osób w dziedzinie transportu krajowego lub/i międzynarodowego w przypadku Grecji przed dniem 1 stycznia 1981 r. lub w innych Państwach Członkowskich przed dniem 1 stycznia 1975 r. na mocy przepisów krajowych, o ile przedsiębiorstwa, o których mowa, są spółkami w rozumieniu art. 58 Traktatu, Państwa Członkowskie zaakceptują w zakresie kwalifikacji zawodowych świadectwo stwierdzające, że działalność, o której mowa, jest od trzech lat w praktyce prowadzona w Państwie Członkowskim. Działalność ta nie mogła ulec zawieszeniu w okresie pięciu lat przed datą złożenia świadectwa.

W przypadku osoby prawnej świadectwo stwierdzające, że działalność jest aktualnie prowadzona, będzie wydane w odniesieniu do jednej z osób fizycznych faktycznie odpowiedzialnych za działalność transportową przedsiębiorstwa.

3. Świadectwa wydane przewoźnikom transportu drogowego przed ► **M1** 1 października 1999 r. ◀, jako dowód ich kwalifikacji zawodowych zgodnie z obowiązującymi wówczas przepisami, będą uznawane za równoważne ze świadectwami wydanymi zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy.

▼ A1

4. W drodze odstępstwa od ust. 3, certyfikaty wydane przewoźnikom drogowym w Republice Czeskiej przed dniem przystąpienia traktuje się jako równorzędne certyfikatом wydawanym na mocy niniejszej dyrektywy jedynie gdy zostały wydane dla:

— międzynarodowych przewoźników drogowego transportu rzeczy i osób od 1 lipca 2000 r. na mocy ustawy o transporcie drogowym

▼ **A1**

- nr 111/1994 Sb, ze zmianami wynikającymi z ustawy nr 150/2000 Sb,
- krajowych przewoźników drogowego transportu rzeczy i osób od 1 stycznia 2003 r. na mocy ustawy o transporcie drogowym nr 111/1994 Sb, ze zmianami wynikającymi z ustawy nr 150/2000 Sb,
5. W drodze odstępstwa od ust. 3, certyfikaty wydane przewoźnikom drogowym w Estonii przed dniem przystąpienia traktuje się jako równorzędne certyfikatom wydawanym na mocy niniejszej dyrektywy jedynie gdy zostały wydane dla:
- międzynarodowych i krajowych przewoźników drogowego transportu rzeczy od 1 października 2000 r. na mocy ustawy o transporcie drogowym z 7 czerwca 2000 r. (RT I 2000, 54, 346)
 - międzynarodowych i krajowych przewoźników drogowego transportu osób od 1 października 2000 r. na mocy ustawy o transporcie publicznym z 26 stycznia 2000 r. (RT I 2000, 10, 58).
6. W drodze odstępstwa od ust. 3, certyfikaty wydane przewoźnikom drogowym na Łotwie przed dniem przystąpienia traktuje się jako równorzędne certyfikatom wydawanym na mocy niniejszej dyrektywy jedynie gdy zostały wydane dla:
- międzynarodowych i krajowych przewoźników drogowego transportu osób i rzeczy na mocy ustawy o transporcie drogowym oraz rozporządzenia Ministra Transportu nr 9 z dnia 6 lutego 2001 r. w sprawie Komisji Egzaminacyjnej przyznającej certyfikaty kompetencji zawodowych w krajowym i międzynarodowym transporcie rzeczy i osób, od 1 kwietnia 2001 r.
7. W drodze odstępstwa od ust. 3, certyfikaty wydane przewoźnikom drogowym na Litwie przed dniem przystąpienia traktuje się jako równorzędne certyfikatom wydawanym na mocy niniejszej dyrektywy jedynie gdy zostały wydane:
- dla międzynarodowych i krajowych przewoźników drogowego transportu rzeczy oraz przewoźników transportu osób na mocy zarządzenia Ministerstwa Transportu i Komunikacji nr 3-20 w sprawie wymogów egzaminowania osób prowadzących licencjonowaną działalność w zakresie transportu drogowego, w zakresie kwalifikacji zawodowych, z dnia 13 stycznia 2003 r., począwszy od 17 stycznia 2003 r.
8. W drodze odstępstwa od ust. 3, certyfikaty wydane przewoźnikom drogowym na Węgrzech przed dniem przystąpienia traktuje się jako równorzędne certyfikatom wydawanym na mocy niniejszej dyrektywy jedynie gdy zostały wydane dla:
- międzynarodowych przewoźników drogowego transportu rzeczy od 1 lutego 1991 r. na mocy rządowego dekretu nr 20/1991 (I 29) Korm. zmieniającego zarządzenie nr 89/1988 (XII 20.) MT Rady Ministrów;
 - krajowych przewoźników drogowego transportu rzeczy od 1 kwietnia 1995 r. na mocy rządowego dekretu nr 31/1995 (III 24.) Korm. zmieniającego zarządzenie nr 89/1988 (XII 20.) MT Rady Ministrów;
 - przewoźników drogowego transportu rzeczy od 1 maja 2001 r., na mocy rządowego dekretu nr 68/2001 (IV.20.) Korm. zmieniającego zarządzenie nr 89/1988 (XII 20.) MT Rady Ministrów;
 - przewoźników drogowego transportu osób od 1 stycznia 2002 r., na mocy zarządzenia nr 49/2001 (XII 22.) KöViM Ministerstwa Transportu i Gospodarki Wodnej.
9. W drodze odstępstwa od ust. 3, certyfikaty wydane przewoźnikom drogowym w Polsce przed dniem przystąpienia traktuje się jako równorzędne certyfikatom wydawanym na mocy niniejszej dyrektywy jedynie wtedy gdy zostały wydane po 1 stycznia 2002 r. na rzecz przewoźników

▼ A1

międzynarodowego i krajowego drogowego transportu rzeczy i osób na mocy ustawy o transporcie drogowym z dnia 6 września 2001 r.

10. W drodze odstępstwa od ust. 3, certyfikaty wydane przewoźnikom drogowym na Słowacji przed dniem przystąpienia traktuje się jako równorzędne certyfikatom wydawanym na mocy niniejszej dyrektywy jedynie wtedy gdy zostały wydane po 1 września 2002 r. na rzecz przewoźników międzynarodowego i krajowego drogowego transportu rzeczy i osób na mocy ustawy o transporcie drogowym nr 168/1996, ze zmianami z 19 sierpnia 2002 r.

▼ A2

11. W drodze odstępstwa od ust. 3, świadectwa wydane przewoźnikom drogowego transportu rzeczy w Bułgarii przed dniem przystąpienia traktuje się jako równorzędne świadectwom wydawanym na mocy niniejszej dyrektywy jedynie gdy zostały wydane dla:

— międzynarodowych przewoźników drogowego transportu rzeczy i przewoźników drogowego transportu osób na mocy rozporządzenia nr 11 z dnia 31 października 2002 r. w sprawie międzynarodowego przewozu drogowego osób i rzeczy (Dziennik Państwowy nr 108 z dnia 19 listopada 2002 r.), po 19 listopada 2002 r.;

— krajowych przewoźników drogowego transportu rzeczy i przewoźników drogowego transportu osób na mocy rozporządzenia nr 33 z dnia 3 listopada 1999 r. w sprawie publicznego przewozu drogowego osób i rzeczy na terytorium Bułgarii (Dziennik Państwowy nr 108 z dnia 19 listopada 2002 r.), po 19 listopada 2002 r.

12. W drodze odstępstwa od ust. 3, świadectwa wydane przewoźnikom drogowym w Rumunii przed dniem przystąpienia traktuje się jako równorzędne świadectwom wydawanym na mocy niniejszej dyrektywy jedynie wtedy, gdy zostały wydane od dnia 28 stycznia 2000 r. przewoźnikom międzynarodowego i krajowego drogowego transportu rzeczy i osób na mocy rozporządzenia Ministra Transportu nr 761 z dnia 21 grudnia 1999 r. o mianowaniu, szkoleniu i wydawaniu świadectw zawodowych osobom, które stale i skutecznie koordynują działania w zakresie transportu drogowego.

▼ M1*Artykuł 10a*

Państwa Członkowskie ustanowią systemy kar za naruszenia przepisów prawa krajowego przyjęte zgodnie z niniejszą dyrektywą i przyjmą wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia stosowania tych kar. Ustanowione w ten sposób kary powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Artykuł 10b

Od dnia 1 października 1999 r. Państwa Członkowskie będą uznawać za wystarczające dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji zawodowych świadectwa zgodne z wzorem świadectwa określonym w załączniku Ia i wydane przez władze lub organ specjalnie w tym celu wyznaczony przez każde inne Państwo Członkowskie.

▼ A2

Świadectwa kwalifikacji zawodowych, o których mowa w art. 10 ust. 4-12, mogą być ponownie wydane przez zainteresowane Państwa Członkowskie w postaci świadectwa określonego w załączniku Ia.

TYTUŁ III

Przepisy końcowe*Artykuł 11*

Państwa Członkowskie wyznaczają władze i organy właściwe do wydawania dokumentów określonych w art. 8 ust. 2 i art. 9 oraz świadectwa, określonego w art. 10 ust. 2. Poinformują one o tym niezwłocznie pozostałe Państwa Członkowskie i Komisję.

Artykuł 12

Artykuły 8-11 stosuje się również do obywateli Państw Członkowskich, którzy, zgodnie z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników we Wspólnocie⁽¹⁾, prowadzą działalność przewoźnika drogowego transportu rzeczy lub osób w charakterze pracowników najemnych.

Artykuł 13

1. Państwa Członkowskie podejmą środki, niezbędne wykonania do przepisów niniejszej dyrektywy, nie później niż w terminach określonych w załączniku II część B, po konsultacji z Komisją.

2. Państwa Członkowskie przekażą Komisji przepisy prawa krajowego, które przyjmą w zakresie objętym niniejszą dyrektywą.

Artykuł 14

Dyrektywy wymienione w załączniku II część A tracą moc bez uszczerbku dla zobowiązań Państw Członkowskich w zakresie ograniczeń czasowych w celu wykonania lub stosowania, określonych w załączniku II część B.

Odniesienia do uchylonych dyrektyw są interpretowane jako odniesienia do niniejszej dyrektywy i są odczytywane zgodnie z tabelą zgodności zawartą w załączniku III.

Artykuł 15

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. L 257 z 19.10.1968, str. 2. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2434/92 (Dz.U. L 245 z 26.8.1992, str. 1).

▼ **M1***ZAŁĄCZNIK I***I. WYKAZ DZIEDZIN, OKREŚLONYCH W ART. 3 UST. 4**

Wiedza brana pod uwagę dla oficjalnego uznawania kwalifikacji zawodowych przez Państwo Członkowskie musi obejmować co najmniej dziedziny wymienione poniżej dotyczące odpowiednio drogowego transportu rzeczy i drogowego transportu osób. W odniesieniu do tych dziedzin, wnioskujący przewoźnicy drogowego transportu rzeczy i przewoźnicy drogowego transportu osób muszą posiadać poziom wiedzy i umiejętności praktycznych koniecznych do kierowania przedsiębiorstwem transportowym.

Minimalny poziom wiedzy w dziedzinach wskazanych poniżej nie może być niższy niż poziom trzeci w strukturze poziomów kształcenia ustalonej w Załączniku do decyzji 85/368/EWG ⁽¹⁾, to jest poziom kształcenia uzyskany w wyniku ukończenia obowiązkowej edukacji uzupełnionej ukończeniem kursu zawodowego i dodatkowym kursem technicznym, albo też wykształceniem technicznym na poziomie szkoły średniej.

A. Prawo cywilne*Drogowy transport rzeczy i osób*

Wnioskodawca powinien w szczególności:

1. znać rodzaje umów zawieranych najczęściej w transporcie drogowym oraz wynikające z nich prawa i obowiązki;
2. umieć negocjować umowy transportowe prawnie ważne, w szczególności ze względu na warunki przewozu;

Drogowy transport rzeczy

3. być w stanie rozpatrywać roszczenia zleceniodawcy dotyczące odszkodowań z tytułu poniesionych strat lub uszkodzenia rzeczy podczas transportu lub z tytułu opóźnienia w dostawie oraz być w stanie zrozumieć, w jaki sposób takie roszczenie wpływa na jego odpowiedzialność umowną;
4. znać uregulowania i obowiązki wynikające z Konwencji CMR o umowie międzynarodowego przewozu towarów;

Drogowy transport osób

5. być w stanie rozpatrywać roszczenia zleceniodawcy w postaci odszkodowań z tytułu obrażeń poniesionych przez pasażerów lub z tytułu uszkodzenia bagażu, spowodowanych wypadkiem podczas transportu, oraz dotyczących odszkodowań z tytułu opóźnień oraz rozumieć, w jaki sposób takie roszczenie wpływa na jego odpowiedzialność umowną.

B. Prawo handlowe*Drogowy transport rzeczy i transport osób*

Wnioskodawca powinien w szczególności:

1. znać wymogi i formalności ustanowione w zakresie prowadzenia regularnej działalności na rynku, znać obowiązki ciężące na przewoźnikach (rejestracja, prowadzenie rejestrów usług itd.) oraz konsekwencje upadłości przedsiębiorstwa;
2. posiadać odpowiednią wiedzę o różnych formach spółek handlowych oraz o zasadach ich tworzenia i funkcjonowania.

C. Prawo socjalne*Drogowy transport rzeczy i transport osób*

Wnioskodawca powinien w szczególności:

1. znać rolę, jaką odgrywają, i funkcje, jakie pełnią, różne instytucje społeczne związane z transportem drogowym (związki zawodowe, rady pracownicze, kierownicy warsztatów, inspektorzy pracy itd.);

⁽¹⁾ Decyzja Rady 85/368/EWG z dnia 16 lipca 1985 r. w sprawie porównywalności kwalifikacji wynikających z kształcenia zawodowego pomiędzy Państwami Członkowskimi Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. WE L 199 z 31.7.1985, str. 56).

▼ **M1**

2. znać obowiązki pracodawcy w zakresie ubezpieczenia społecznego pracowników;
3. znać przepisy regulujące umowy o pracę dla różnych kategorii pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwach transportu drogowego (formy umów, obowiązki stron, warunki zatrudnienia i godziny pracy, płatne urlopy, wynagrodzenie, naruszenie umowy itd.);
4. znać przepisy rozporządzenia (EWG) nr 3820/85 ⁽¹⁾ i rozporządzenia (EWG) nr 3821/85 ⁽²⁾ oraz praktyczne ustalenia dotyczące stosowania tych rozporządzeń.

D. Prawo podatkowe

Drogowy transport rzeczy i transport osób

Wnioskodawca powinien w szczególności znać przepisy regulujące:

1. podatek VAT od usług transportowych;
2. podatek od pojazdów silnikowych;
3. podatek od niektórych pojazdów użytkowanych w drogowym transporcie rzeczy, opłaty drogowe i opłaty za korzystanie z infrastruktury;
4. podatek dochodowy.

E. Działalność gospodarcza i zarządzanie finansami przedsiębiorstwa

Drogowy transport rzeczy i transport osób

Wnioskodawca powinien w szczególności:

1. znać przepisy i zwyczaje związane z posługiwaniem się czekami, weksłami, weksłami własnymi, kartami kredytowymi oraz innymi środkami płatniczymi i sposobami płatności;
2. znać różne formy udzielanych kredytów (kredyt bankowy, akredytywa dokumentowa, wadium, kredyt hipoteczny, leasing, najem, factoring itd.) oraz opłaty i obowiązki z nich wynikające;
3. wiedzieć czym jest bilans, jak się go sporządza i jak interpretuje;
4. być w stanie odczytać i zinterpretować rachunek zysków i strat;
5. być w stanie ocenić rentowność przedsiębiorstwa i jego sytuację finansową w szczególności na podstawie wskaźników finansowych;
6. być w stanie opracować budżet;
7. znać składniki kosztowe w swoim przedsiębiorstwie (koszty stałe, koszty zmienne, kapitał obrotowy, amortyzacja itd.) oraz być w stanie wyliczyć koszt przypadający na pojazd, na kilometr, na przejazd lub na tonę;
8. być w stanie sporządzić całościowy organizacyjny schemat zatrudnienia w przedsiębiorstwie oraz zaplanować wykonywanie pracy itd.;
9. znać zasady marketingu, reklamy i public relations, a także promocji sprzedaży usług transportowych oraz sporządzania akt klientów itd.;
10. znać różne formy ubezpieczeń dotyczących transportu drogowego (odpowiedzialność cywilna, od obrażeń wypadkowych, ubezpieczenia na życie, ubezpieczenia inne niż na życie i ubezpieczenia bagażu) oraz zasady gwarancji i obowiązków z nich wynikających;
11. znać oprogramowanie do elektronicznego przesyłania danych w transporcie drogowym;

Drogowy transport rzeczy

12. stosować przepisy regulujące wystawianie rachunków za świadczenie drogowych usług transportowych oraz znać Incoterms oraz ich zastosowanie;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego (Dz. U. L 370 z 31.12.1985, str. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3821/85 z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym (Dz. U. L 370 z 31.12.1985, str. 8). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1056/97 (Dz. U. L 154 z 12.6.1997, str. 21).

▼ M1

13. znać różne kategorie pośredników transportowych, rolę jaką odgrywają i funkcje jakie pełnią oraz, tam gdzie ma to zastosowanie, ich status;

Drogowy transport osób

14. stosować przepisy regulujące opłaty za przejazd i cenniki w państwowym i prywatnym transporcie osób;
15. stosować przepisy regulujące fakturowanie usług w zakresie drogowego transportu osób.

F. Dostęp do rynku*Drogowy transport rzeczy i transport osób*

Wnioskodawca powinien w szczególności:

1. znać związane z zawodem przepisy regulujące odpłatny transport drogowy, opłaty za najem pojazdów przemysłowych i podwykonawstwo, w szczególności przepisy regulujące formalną strukturę zawodu, dostęp do zawodu, zezwolenia na wykonywanie transportu drogowego na terytorium i poza terytorium Wspólnoty, inspekcje oraz sankcje;
2. znać przepisy regulujące utworzenie przedsiębiorstwa transportu drogowego;
3. znać różnorodną dokumentację wymaganą do świadczenia drogowych usług transportowych oraz być w stanie wprowadzać procedury kontrolne w celu zapewnienia, że zatwierdzone dokumenty związane z każdym transportem, w szczególności te, które dotyczą pojazdu, kierowcy, rzeczy i bagażu, znajdują się zarówno w pojeździe jak i w siedzibie przedsiębiorstwa;

Drogowy transport rzeczy

4. znać przepisy dotyczące organizacji rynku usług drogowego transportu rzeczy, przeładunku i logistyki;
5. znać formalności graniczne, rolę i zakres dokumentów T i karnetów TIR oraz obowiązki i odpowiedzialność jakie wynikają z posługiwania się nimi;

Drogowy transport osób

6. znać przepisy regulujące organizację rynku drogowego transportu osób;
7. znać przepisy regulujące rozpoczęcie świadczenia drogowych usług transportowych oraz być w stanie sporządzać plany transportowe.

G. Normy techniczne i rodzaje działalności*Drogowy transport rzeczy i transport osób*

Wnioskodawca powinien w szczególności:

1. znać przepisy dotyczące masy i rozmiarów pojazdów w Państwach Członkowskich oraz procedury stanowiące od nich wyjątki i które należy stosować w razie niestandardowych obciążeń;
2. być w stanie dokonywać doboru pojazdów i ich części składowych (podwozia, silnika, układu transmisyjnego, systemu hamulcowego itd.) zgodnie z potrzebami przedsiębiorstwa;
3. znać formalności związane z homologacją typu, rejestracją oraz przeglądem technicznym tych pojazdów;
4. wiedzieć jakie należy podjąć działania w celu zmniejszenia hałasu i ograniczania zanieczyszczenia powietrza pochodzącego z emisji spalin;
5. być w stanie sporządzać okresowe plany utrzymania pojazdów i ich wyposażenia;

Drogowy transport rzeczy

6. znać różne typy urządzeń do transportu i rozładunku (skrzynie ładunkowe, kontenery, palety itd.) oraz być w stanie wprowadzać procedury i wydawać wskazówki co do załadunku i rozładunku rzeczy (rozmięszczania towaru, układania w stosy, sztauowania, blokowania i klinowania itd.);

▼ **M1**

7. znać różnorodne techniki transportu kombinowanego *piggy-back* oraz roll-on roll-off;
8. być w stanie stosować procedury dostosowawcze do przepisów dotyczących przewozu towarów niebezpiecznych i odpadów, w szczególności te, które wynikają z dyrektywy 94/55/WE ⁽¹⁾, dyrektywy 96/35/WE ⁽²⁾ oraz rozporządzenia (EWG) nr 259/93 ⁽³⁾;
9. być w stanie stosować procedury dostosowawcze do przepisów dotyczących przewozu szybko psujących się środków spożywczych, w szczególności te, które wynikają z umowy o międzynarodowym przewozie szybko psujących się środków spożywczych i o specjalnych środkach transportu przeznaczonych do tych przewozów (ATP);
10. być w stanie stosować procedury dostosowawcze do przepisów o transporcie żywych zwierząt.

H. Bezpieczeństwo drogowe

Drogowy transport rzeczy i transport osób

Wnioskodawca powinien w szczególności:

1. wiedzieć jakie kwalifikacje są wymagane do wykonywania zawodu kierowcy (prawo jazdy, zaświadczenia zdrowotne, zaświadczenia o sprawności itd.);
2. być w stanie podjąć konieczne kolejne czynności, aby zapewnić stosowanie się kierowców do przepisów o ruchu drogowym, zakazów i ograniczeń obowiązujących na terenie różnych Państw Członkowskich (ograniczeń szybkości, pierwszeństwa, ograniczeń postojowych, używania świateł, znaków drogowych itd.);
3. być w stanie sporządzać wytyczne dla kierowców w celu skontrolowania, w jakim stopniu stosują się oni do wymogów bezpieczeństwa dotyczących stanu technicznego pojazdów, ich wyposażenia i ładunku, oraz wytyczne dotyczące środków zapobiegawczych;
4. być w stanie ustanawiać procedury do zastosowania w razie wypadku i stosować odpowiednie procedury w celu zapobiegania powtarzaniu się wypadków lub poważnych przestępstw drogowych;

Drogowy transport osób

5. posiadać podstawową wiedzę z zakresu układu sieci drogowej w Państwach Członkowskich.

II. ORGANIZACJA EGZAMINU

1. Państwa Członkowskie organizują obowiązkowy egzamin pisemny, który mogą uzupełnić fakultatywnym egzaminem ustnym w celu ustalenia, czy wnioskujący przewoźnicy drogowi osiągnęli wymagany poziom wiedzy z zakresu zagadnień wymienionych w części I, w szczególności w celu oceny ich zdolności do stosowania instrumentów i technik z zakresu dziedzin wymienionych w części I oraz zdolności do wypełniania przez nich odpowiednich obowiązków wykonawczych i koordynacyjnych.

- a) Obowiązkowy egzamin pisemny będzie się składał z dwóch testów, a mianowicie:

— pytań pisemnych w postaci pytań wielokrotnego wyboru (do każdego cztery możliwe odpowiedzi) lub pytań wymagających bezpośredniej odpowiedzi, albo też z pytań obydwu typów,

— ćwiczeń pisemnych lub przykładów praktycznych do rozwiązania.

Minimalny czas trwania każdego z testów wynosi dwie godziny.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 94/55/WE z dnia 21 listopada 1994 r. w sprawie zbliżenia przepisów Państw Członkowskich w zakresie drogowego transportu towarów niebezpiecznych (Dz. U. L 319 z 12.12.1994, str. 7). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 96/86/WE (Dz.U. L 335 z 24.12.1996, str. 43).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 96/35/WE z dnia 3 czerwca 1996 r. w sprawie wyznaczania i kwalifikacji zawodowych doradców do spraw bezpieczeństwa w transporcie drogowym, kolejowym i śródlądowym towarów niebezpiecznych (Dz.U. L 145 z 19.6.1996, str. 10).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 259/93 z dnia 1 lutego 1993 r. w sprawie nadzoru i kontroli przesyłania odpadów w obrębie, do Wspólnoty Europejskiej oraz poza jej obszar (Dz.U. L 30 z 6.12.1993, str. 1). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 120/97 (Dz.U. L 22 z 24.1.1997, str. 14).

▼ M1

- b) W przypadku organizowania egzaminu ustnego Państwa Członkowskie mogą zastrzec, że przystąpienie do egzaminu ustnego uzależnione jest od zdania egzaminu pisemnego.
2. W przypadku gdy Państwa Członkowskie organizują również egzamin ustny, muszą one, w odniesieniu do każdego z trzech testów, ustalić oceny ważone od minimalnie 25 % do maksymalnie 40 % ogólnej liczby punktów.
- W przypadku, gdy Państwa Członkowskie zorganizują jedynie egzamin pisemny, muszą one, w odniesieniu do każdego z trzech testów, ustalić oceny ważone od minimalnie 40 % do maksymalnie 60 % ogólnej liczby punktów.
3. Osoby ubiegające się powinny otrzymać ze wszystkich testów średnią wynoszącą przynajmniej 60 % ogólnej liczby punktów, przy czym z każdego testu muszą osiągnąć nie mniej niż 50 % możliwych do otrzymania punktów. W przypadku tylko jednego testu Państwo Członkowskie może obniżyć ten próg z 50 % do 40 %.

▼ **M1**

ZAŁĄCZNIK Ia

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA

(Papier kredowy – format; DIN: A4)

(Tekst w języku(-ach) urzędowym(-ych) lub w jednym z języków urzędowych Państwa Członkowskiego wydającego świadectwo)

Znak wyróżniający odpowiednie Państwo Członkowskie (*)

Wskazanie właściwych władz lub organu (2)

ŚWIADECTWO KWALIFIKACJI ZAWODOWYCH W KRAJOWYM
[I MIĘDZYNARODOWYM] (3) DROGOWYM TRANSPORCIE RZECZY [OSÓB] (3)

Nr . . .

My (2) niniejszym zaświadczamy:

(a) że (4)
urodzony w dnia

zdał test egzaminacyjny (rok:; sesja:) (3) zorganizowany w celu przyznania świadectwa kwalifikacji zawodowych w krajowym [i międzynarodowym] (3) drogowym transporcie rzeczy [osób] (3) zgodnie z (6)

(b) że osoba określona w pkt a) posiada kwalifikacje do wykonywania pracy zawodowej w przedsiębiorstwie działającym w drogowym transporcie rzeczy [osób] (3):

- do prowadzenia działalności na terenie kraju (3),
— do prowadzenia działalności międzynarodowej (3).

Niniejsze świadectwo stanowi wystarczający dowód kwalifikacji zawodowych wymienionych w art. 10 ust. (1) dyrektywy Rady 96/26/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie dostępu do zawodu przewoźnika drogowego transportu rzeczy i przewoźnika drogowego transportu osób oraz wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji, mający na celu umożliwienie korzystania z prawa swobody przedsiębiorczości w dziedzinie transportu krajowego i międzynarodowego.

Wystawiono w, dnia

(7)

(*) Znak wyróżniający państwo: (B) Belgia, (BG) Bułgaria, (BG) Bułgaria (CZ) Republika Czeska, (DK) Dania, (D) Niemcy, (EST) Estonia, (GR) Grecja, (E) Hiszpania, (F) Francja, (IRL) Irlandia, (I) Włochy, (CY) Cypr, (LV) Łotwa, (LT) Litwa, (L) Luksemburg, (H) Węgry, (M) Malta, (NL) Niderlandy, (A) Austria, (PL) Polska, (P) Portugalia, (RO) Rumunia, (SLO) Słowenia, (SK) Słowacja, (FIN) Finlandia, (S) Szwecja, (UK) Zjednoczone Królestwo. ◀

(2) Władze lub organ wyznaczony wcześniej w tym celu przez każde Państwo Członkowskie Wspólnoty Europejskiej do wydania tego świadectwa.

(3) Niepotrzebne skreślić.

(4) Nazwisko i imiona, miejsce i data urodzenia.

(5) Określenie egzaminu.

(6) Odniesienie do przepisów prawa krajowego przyjętego w tej dziedzinie zgodnie z wyżej wymienioną dyrektywą.

(7) Pieczęć i podpis właściwych władz lub organu wydającego świadectwo.

► (1) **M3**

ZAŁĄCZNIK II

CZĘŚĆ A
DYREKTYWY UCHYLONE

(określone w art. 14)

- Dyrektywa 74/561/EWG
- Dyrektywa 74/562/EWG
- Dyrektywa 77/796/EWG
- i ich późniejsze zmiany:
- Dyrektywa 80/1178/EWG
- Dyrektywa 80/1179/EWG
- Dyrektywa 80/1180/EWG
- Dyrektywa 85/578/EWG
- Dyrektywa 85/579/EWG
- Dyrektywa 89/438/EWG
- Rozporządzenie (EWG) nr 3572/90: tylko art. 1 i 2

CZĘŚĆ B

<i>Dyrektywa</i>	<i>Nieprzekraczalny termin wykonania lub zastosowania</i>
74/561/EWG (Dz.U. WE L 308 z 19.11.1974, str. 18)	1 stycznia 1977 r. 1 stycznia 1978 r.
80/1178/EWG (Dz.U. WE L 350 z 23.12.1980, str. 41)	1 stycznia 1981 r.
85/578/EWG (Dz.U. WE L 372 z 31.12.1985, str. 34)	1 stycznia 1986 r.
89/438/EWG (Dz.U. WE L 212 z 22.7.1989, str. 101)	1 stycznia 1990 r.
74/562/EWG (Dz.U. WE L 308 z 19.11.1974, str. 23)	1 stycznia 1977 r. 1 stycznia 1978 r.
80/1179/EWG (Dz.U. WE L 350 z 23.12.1980, str. 42)	1 stycznia 1981 r.
85/579/EWG (Dz.U. WE L 372 z 31.12.1985, str. 35)	1 stycznia 1986 r.
89/438/EWG (Dz.U. WE L 212 z 22.7.1989, str. 101)	1 stycznia 1990 r.
77/796/EWG (Dz.U. WE L 334 z 24.12.1977, str. 37)	1 stycznia 1979 r.
80/1180/EWG (Dz.U. WE L 350 z 23.12.1980, str. 43)	1 stycznia 1981 r.
89/438/EWG (Dz.U. WE L 212 z 22.7.1989, str. 101)	1 stycznia 1990 r.

ZAŁĄCZNIK III

TABELA ZGODNOŚCI

Dyrektywa 74/561/ EWG	Dyrektywa 74/562/ EWG	Dyrektywa 89/438/EWG	Dyrektywa 77/796/EWG	Niniejsza dyrektywa
Art. 1 ust. 1	Art. 1 ust. 1			Art. 1 ust. 1
Art. 1 ust. 2 tiret pierwsze	–			Art. 1 ust. 2 tiret pierwsze
–	Art. 1 ust. 2 tiret pierwsze			Art. 1 ust. 2 tiret drugie
Art. 1 ust. 2 tiret drugie	Art. 1 ust. 2 tiret drugie			Art. 1 ust. 2 tiret trzecie
Art. 2 ust. 1, 2	–			Art. 2 ust. 1, 2
–	Art. 1 ust. 3			Art. 2 ust. 3
Art. 3	Art. 2			Art. 3
Art. 4	Art. 3			Art. 4
Art. 5	Art. 4			Art. 5
Art. 6	Art. 5			Art. 6
Art. 6a	Art. 5a			Art. 7
Art. 7	Art. 6			–
			Art. 1 ust. 1	Art. 8 ust. 1
			Art. 3	Art. 8 ust. 2
			Art. 4	Art. 9
			Art. 5 ust. 1	Art. 10 ust. 1
			Art. 5 ust. 2	Art. 10 ust. 2
–	–	Art. 4		Art. 10 ust. 3
			Art. 6	Art. 11
			Art. 1 ust. 2	Art. 12
–	–	Art. 5		Art. 13
–	–			Art. 14
Art. 8	Art. 7			Art. 15
Załącznik pkt A. 1	Załącznik pkt A. 1			Załącznik I pkt A. 1 (Prawo)
Załącznik pkt A. 2, 3, 4, 5	–			Załącznik I pkt A. 1 lit. a), b), c), d)
–	Załącznik pkt A. 2, 3, 4, 5			Załącznik I pkt A. 2 lit. a), b), c), d)
Załącznik pkt B	Załącznik pkt B			Załącznik I pkt B
	–	–	–	Załącznik II część A
	–	–	–	Załącznik II część B
	–	–	–	Załącznik III